

NÁJDU VRAHA, SKÔR AKO ZABIJE NIEKOHO ĎALŠIEHO?

ANGELA MARSONSOVÁ

OSUDNÝ SLUP

IKAR

ANGELA MARSONSOVÁ

OSUDNÝ SLUB

NÁJDU VRAHA, SKÔR AKO ZABIJE NIEKOH O ĎALŠIEHO?

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Angela Marsons
FATAL PROMISE

Copyright © Angela Marsons, 2018
First published in Great Britain in 2018
by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
Translation © 2025 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2025 by Diana Delevová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Fatal Promise
(Bookouture, Londýn 2018)
preložila Martina Šturcelová.
Redigovala Ľubica Janeva.
Korigovala Želmíra Čížová.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2025
ako svoju 2 477. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0126-8

*Túto knihu venujem Keshini Naidoovej,
bez ktorej by Kim Stonová a jej dobrodružstvá
žili iba v mojej hlave.
Si moja dobrá víla. Odjakživa.*

Neskoré aprílové slnko sa odráža od hlbkej modravej černe pohrebného auta, ktoré je na takú rakvu priveľké, ale utápa sa v záplave výsmešne žiarivých kvetov.

Snehobiela rakva s mosadznými pántmi je priam ohavne malá, na pleciach ju nesú štyria rodinní priatelia, hoci by to zvládlo aj menej ľudí. V podstate by stačila jedna silná náruč.

Po lícach im stekajú slzy. Štyria statní chlapi, ktorí sa každý piatok pretekajú, kto viac vypije. Štyria poriadni muži, čo grgajú, prdia a vzájomne si k tomu gratulujú.

Teraz plačú a ani sa to nesnažia zakryť. Všetci to akceptujú. Nikto ich nebude odsudzovať.

V kostole vládne hrobové ticho, keď úctivo kráčajú uličkou dopredu. Aj napriek slzám, trúchleniu a smútku sa sústredia. Malá rakva je ľahká ako pierko, keď kamaráti, ktorí sa stretli na ragbyovom ihrisku, spoja sily. Túžil by sa však ktosi potknúť, zavadíť nohou o odstavajúci roh koberca alebo o popruh kabelky, ktorý vykúka do uličky?

Chcel by azda niekto pustiť rakvu? Kto by sa potreboval presláviť niečím takým? Komu by sa páčilo, keby sa o ňom v piatok večer pri poháriku rozprávali vtipy?

A pokiaľ viem, čím urputnejšie sa niečoho držíme, čím viac sa na to sústredíme, tým ľahšie nám to vyklízne z rúk.

Všetky oči sledujú, ako ich míňa biela schránka. Na takej maličkkej rakve je čosi odpudzujúce. Lenže čo odpudzuje,

zároveň fascinuje. Uvedomím si to, keď aj ľudia na vzdialenejších koncoch kostola nafahujú krky. Chcú tú čudnú vec vidieť. Morbídne krátku cestu života a smrti.

Kdesi za mnou sa ozve priškrtený vzlyk, no väčšinu ľudí hrôza umlčala.

Zarmútené pohľady sa presunú z rakvy na mňa.

Nereagujem na ne, ani na súcitné výrazy, ktoré na mne spočívajú dlhšie pre prípad, že by sme nadviazali očný kontakt a oni by mi mohli dať najavo, ako hlboko trúchlia. Nemám záujem znášať s nimi ich žiaľ a nemienim sa zverovať so svojím.

Plní pre mňa účel. Je to živá, dýchajúca bytosť, ktorá mení tvar, rozmery a farbu. Už ma nezráža na zem ako ťažké bremeno, ale živí ma. Je ako vzduch, ktorý dýcham. Vstupuje mi do tela ako kyslík, niečo čisté a dobré. Potom sa však zmení a vychádza von ako čosi iné, jedovaté.

Dav nakoniec nevlúdne prejde po chodníku do rohu cintorína obsypaného farbami, kvetmi, plyšovými hračkami, anjelikmi a cherubínmi.

Smútoční hostia za mnou si šepkajú. Viem, že v sebe navzájom hľadajú oporu. Pomaly a úctivo kráčajú zavesení do seba.

Pri hrobe sa zjaví kňaz. Jama by sa skôr hodila pre slušne vysoký strom. Pre rastlinu alebo ker. Nie život.

Pri spúšťaní rakvy nadol kňaz číta z Biblie.

Vzlykot za mnou zosilnie do žalostného náreku, kvílenia, ktoré už nemohlo ostať vnútri. Teraz dostáva slobodu a môže sa voľne rozplynúť medzi stromami.

Hotovo.

Rakva je v zemi.

Na chrbát mi dopadajú ruky, povzbudzujú ma a utešujú. Niektoré iba letmo, iné na mne ostávajú dlhšie.

Všetci by radi niečo ponúkli, dáky náznak, symbol svojho žiaľu. Otvárajú sa mi. Nabádajú ma k otvorenosti. Ponúkajú mi svoju ľudskosť ako dar.

A ja im na to z vysoka kašlem.

Neutešia ma.

Neuteší ma ani vedomie večného pokoja.

Ani frázy a klišé, trúchliaci, kondolencie, kvety či telefonáty. Dokonca ani krátky čas, ktorý sme mohli spolu stráviť.

Uchlácholí ma jedine hnev. Čistý žeravý hnev, ktorý mi horí v každom póre, v každej molekule bytia.

Plán.

Istota, že umrú všetci, ktorí za to môžu.

1. kapitola

Sestra pílkou rozrezala sadru a Kim si vydýchla. Všetkých päť prstov na nohe vyzeralo neporušene.

Konečne jej okolo mumifikovanej kože cirkuloval čerstvý, čistý vzduch.

Poškrabala sa v polovici lýtky a nahlas zastonala od rozkoše. Dráždivé svrbenie ju šesť týždňov dohánalo do šialenstva.

„Dobrý pocit?“ usmiala sa sestra.

„Čertovsky dobrý,“ prikývla Kim a driapala si kožu, až jej pod nechtami sčervenela.

Napriek tomu jej to po šesťtýždňovom utrpení neprišlo takú úľavu, o akej snívala. Občas mala v noci sto chutí vyslobodiť si končatinu vlastnou kotúčovou pílkou, len aby sa mohla poškrabať, no v očakávaní blaha tejto chvíle ihneď odolala. Pominula prirýchlo.

Sestra jej podala vlhčený obrúsok a Kim si s vďakou utrela pokožku otláčenú od sadry.

Sestra odhodila sadru a Kim posunula pravú nohu k okraju postele. Po šiestich týždňoch so záťažou navyše mala pocit, že jej ľavá noha odletí.

Na stehne jej pristála pevná ruka. „Nie tak rýchlo, inšpektorka,“ povedala sestra s významným pohľadom. „O minútku príde doktor Shah. Sadru sme síce dali dole, ale ešte nie ste úplne za vodou.“

Jemne ju pritom potľapkala, akoby hovorila s dieťaťom.

„Hej, ibaže ja musím...“

„Pani Stonová,“ ozval sa doktor Shah. „Vidím, že ste trpezlivá ako vždy.“

„Iba sa chcem vrátiť k...“

„Človeka frustruje, keď nemôže telu jednoducho rozkázať silou vôle, však?“

Po jeho mierne žoviálnej poznámke Kim prižmúrila oči.

Doktor Shah na ňu hľadel cez okuliare rovnako ako vtedy, keď ju priviezli po smrti jej kolegu.

Vzpierala sa, snažila sa vstať z nemocničnej postele a utiecť, no pri jeho pokojnom hlase jej hnev splasol. Ani netušila, kam by šla. Vedela len, že kolega leží dolámaný na podlahe zvonice a ju z miesta činu odviezli násilím.

Otriasla sa a vrátila sa späť do prítomnosti, keď jej doktor Shah položil dlane na členky, akoby ju opatrne držal na mieste.

„Zdvihnúť,“ prikázal, poklepkal jej po ľavom členku a natiahol ruku čo najvyššie.

Nasledovalo niekoľko sekúnd, počas ktorých jej mozog vysielal príkaz celé týždne nečinným svalom.

Noha sa zdvihla a dotkla sa vystretej ruky. Vo vzduchu sa zachvela a následne prevzal vládu nad klesaním horný stehenný sval.

„Doľava,“ pokračoval lekár. „A doprava. Svaly budú oslabené a posilňovať by sa mali pomaly. Noha ešte nie je v normálnom stave,“ vyhlásil a znovu sa pozrel na Kim.

Akoby to nevedela! Mliečnobiela končatina mala na koži otlaky od sadry. Po písťale sa ťahala päťcentimetrová jazva na mieste, kde zlomená kosť vyrazila von.

„Röntgen ukázal, že kosti sa zahojili dobre, ale...“ Nedokončil.

Ale nikdy neveští nič dobré, pomyslela si Kim.

„Ešte stále musíte byť opatrná. Bude to bolieť a svaly na nohe sú oslabené, lebo sa nepoužívali. Bol by som rád, keby ste chodili na fyzioterapiu ráno trikrát...“

„Viete, čo sa vás teraz opýtam, však, pán doktor?“ skočila mu do reči.

„Musíte pochopiť, že vaša noha potrebuje čas a ľahké cvičenie, aby sa správne zahojila. Kosti sú len prvým krokom.“

„Pán doktor Shah,“ zatlačila.

Zoči-voči jej netrpezlivosti si dramaticky povzdychol.

Kývol hlavou na barly, ktoré nechala opreté o stojan s papierovými obrúskami napravo od dverí.

„Mali by ste ich naďalej používať, kým neabsolvujete pár fyzioterapií.“

„Doktor,“ nedala sa.

„Ak budete vykonávať len ľahké činnosti, najlepšie za písacím stolom, nevidím dôvod, prečo by ste sa nemohli vrátiť do zamestnania.“

Kim prehodila švihom pravú nohu k okraju postele a ľavú prisunula pomocou bedrových a stehenných svalov.

„Takže mám oficiálnu priepustku?“

Lekár váhavo prikývol, akoby tušil, že to rozhodnutie jeden z nich asi čoskoro oľutuje.

Kim sa sklízla dole, a keď k nej doktor Shah aj sestra priskočili a chceli jej pomôcť, zabrzdila ich gestom ruky.

Postavila na zem pravú nohu a to isté urobila ľavou.

Z lýtky jej rovno do bedra vystrelila bodavá bolesť.

Zatackala sa.

Doktor sa za ňou natiahol, no zavrtila hlavou a krčovitú sa držala lôžka.

Pri ďalšom pokuse sa usilovala ignorovať bezváhový pocit, ktorý v nej vzbudil dojem, že sa jej noha samovoľne zdvihne ako pri kúzelníckom triku.

Chápala, že končatina strávila šesť týždňov v bezpečnej ulite, a stratená rovnováha ju teraz znervóznila.

Poriadne sa sústredila a spravila ďalší krok vpred.

Bolesť nepoľavovala, ale už nebola taká hrozná a tentoraz ju Kim očakávala.

Nevšímala si pot, ktorý jej pokryl čelo, a pridala ešte jeden krok. Doktor Shah cúvol a sledoval jej pohyb.

Urobila ďalší krok. K dverám.

„Neunáhľite rekonvalescenciu,“ upozornil ju pri nasledujúcom kroku.

Kim mu poďakovala s rukou na kľučke.

Láskavým pohľadom dal najavo, že ju počul, a Kim vyšla na chodbu. Zavrela dvere a barly nechala za sebou.

Pomaly sa presúvala po nemocničnej chodbe. Zabudla, ako ďaleko je od hlavného vchodu. Do nemocnice prišla s dvomi pomocnými nohami a so šiestimi týždňami praxe s ich používaním.

Napočítala desať krokov, kým dorazila k výťahom. Každé došliapnutie jej pripadalo o trochu prirodzenejšie než predošlé, akoby sa jej vracala vzdialená spomienka, no z vypätia sa jej zdvihol žalúdok.

Na chvíľu si oddýchl pri stene. Frustrovalo ju, že sa jej svaly prebúdzajú tak pomaly.

„Môžem vám nejako pomôcť, slečna?“ spýtal sa dobrovoľník v červenom tričku. Na menovke mal napísané Terry.

Pokrútila hlavou a on otvoril dvere vpravo od miesta, kde stála.

„Tu je stolička,“ ukázal do malej miestnosti. „Radšej si minútku odpočinite,“ dodal. „Vyzeráte, akoby ste mali každú chvíľu omdlieť.“

„Ďakujem, ale je mi dobre,“ namietla Kim a začala sa od jeho láskavosti vzdávať k hlavnému nemocničnému vchodu.

Od automatických dverí zbadala taxík, ktorý na ňu podľa pokynov čakal.

Pocítila netrzezivosť, kedy doň nasadne.

Bolo načase vrátiť sa do práce a k svojmu tímu. A hoci už nikdy nebude taký istý, bola mimo neho už pridlho.

2. kapitola

Doktor Gordon Cordell zaparkoval pred bytovkou a žasol, ako rýchlo sa mu šťastena obrátila chrbtom.

Za šesť týždňov, ktoré uplynuli od vyšetrovania smrti Sadie Wintersovej v jeho bývalej škole, teda akadémii Heathcrest, sa mu zmenilo v živote hádam všetko. Polícia preverila každý aspekt elitného vzdelávacieho zariadenia pre privilegované a bohaté deti z Black Country. A práve pri tomto vyšetrovaní vyšlo najavo, že Sadinej šestnásťročnej sestre urobil nelegálnu interrupciu.

Vlastne ani nemal na výber. Doviedol ju za ním jej otec aspoň tri týždne po zákonom stanovenej legálnej hranici dvadsiatich štyroch týždňov. Preto upustil od povinného súhlasu ďalšieho lekára, ktorý vyžadoval zákon o interrupciách, a ukončil tehotenstvo sám.

Vďakabohu si nenechal o zákroku nijaký záznam a ostatní členovia rodiny Wintersovcov to neroztrubovali do sveta.

Ibaže tá mrcha inšpektorka z westmidlandskej polície robila so svojím tímom, čo mohla, aby proti nemu vzniesla žalobu. Neuspela.

Tajná spoločnosť pikových kariet sa zomkla a ochránila ho. Bol vďačný za deň, keď ho ako jedenásťročného prizvali do jedného zo štyroch tajných spolkov, ktoré pôsobili v Heathcreste. Páčil sa mu prestížny status vyvole-

ného a užíval si všetky výhody a kontakty bratstva, ktoré sa opustením školy neskončili. Raz pika, navždy pika. Ostatní vysoko postavení členovia podľa očakávania zasiahli a ochránili ho. Pokiaľ nebezpečenstvo nepominulo.

Potom mu poslali kartu.

Spokojný povzdych úľavy z vlastnej nedotknuteľnosti mu uviazol v hrdle, keď otvoril obálku a našiel v nej došklbanú hracu kartu. Niektorý roztrhal pikovú deviatku na malé kúsky a poslal mu ju. Bez odkazu. Nijaké vysvetlenie. Niežeby nejaké potreboval. Dokonale porozumel.

Piky ho ochránili z jediného dôvodu. Nechceli, aby ho zničila polícia, lebo to mienili urobiť sami.

Do štyridsiatich ôsmich hodín po otvorení obálky ho súkromná oaklandská nemocnica v Stourport-on-Severne prepustila z miesta hlavného chirurga. V ten istý deň mu vzali novučičky lexus a dva dni nato ho žena vyhodila z domu, keď sa dozvedela, prečo prišiel o prácu. Piky nerozhnevalo, že vykonal nelegálnu interrupciu. Rozčúlilo ich, že sa dal nachytať.

Do týždňa po výpovedi ho zamestnali v dudleyskom odbore zdravotníctva a s radosťou ho prijali vo svojich radoch.

Nie div, uvažoval. Vyštudoval najlepšie školy v krajine a mal bezchybné záznamy. Tie oficiálne, samozrejme.

Od šesťmiestnej sumy, ktorú dostával v Oaklande, mal jeho plat síce ďaleko, no stále si mohol dovoliť splácať hypotéku na dom, kde bývala jeho žena. A ostalo mu aj na nájom dvojizbového bytu v Dudley a deväťročný vauxhall, na ktorom teraz jazdil.

Vedel, že všetko je dočasné. Pokánie za to, že ho preukukli. Trest, pretože pustil políciu priveľmi blízko a vrhol tieň škandálu na tajnú spoločnosť s hlboko zakorenenou

tradíciou. Neskôr sa šťastena znovu nakloní na jeho stranu. Nieкто z pík bude potrebovať jeho pomoc. L'ahkomysel'ná dospievajúca dcéra nejakého lorda alebo ministra sa dostane do problémov a bude treba, aby ju z nich vytiahol ktosi, kto vie držať jazyk za zubami.

Potom ho vezmú späť medzi seba. Jeho bývalé miesto sa odrazu uvoľní. Na príjazdovej ceste jeho prestavanej stodoly s piatimi spálňami a so štyrmi kúpeľňami v Hartlebury sa zjaví lexus a žena ho uvíta doma. Opäť to bude jeho domov.

Dovtedy však bude v službách štátneho zdravotníctva za štipku svojej skutočnej ceny robiť rutinné operácie ľudskej spodine.

„Och, pán doktor...“

„Teraz nie, pani Wilkinsová,“ odbil starú paniu, ktorá vykukla z dverí bytu 1A, okolo ktorého práve prechádzal.

Odkedy nerozvážne spomenul, že je lekár, takmer denne ho bombardovala zoznamom meniacich sa príznakov najrôznejších chorôb.

„Ja len...“

„Prepáčte, ponáhľam sa,“ dodal od prvých schodov. Stále počul susedkine námietky, no vracat' sa nemienil. Bol rád, že nemá prístup na internet. Nachádzala by tam jednu smrteľnú chorobu za druhou.

Vyšiel po dvoch schodoch a dával si pozor na dych. Absenciu výťahu jeho objemná postava neznášala najlepšie, no za mesiac zhodil sedem kíľ zo stoštyridsiatich. A hoci nemal záujem predlžovať si exkomunikáciu zo svojho pravého života dlhšie, než bude nutné, v kútiku duše dúfal, že sa mu pred návratom domov podarí schudnúť ďalších sedem kíľ. Jeho manželka Lilith vyskúšala už desiatky diét. Bezúspešne. Dookola jej opakoval, že jedinou cestou je

menej jeŝť a viac sa hýbať. So samoľúbym zadostučinením sa tešil, ako vytiahne argument v štýle *hovoril som ti to*.

Spolu s tým, že mu nikto nevyváraľ, schody fungovali jedna radosť.

Pri otváraní dverí svojho dočasného príbytku ignoroval ťažký dych, biele hviezdičky pred očami aj pot na čele. Byť si držal už niekoľko rokov, no predtým v ňom iba občas prespával.

Vošiel rovno do obývačky. Prisahal by, že sa zo dňa na deň zmenšuje.

Cez klenutý prechod sa vstupovalo do hranatej kuchyne bez okien, zato s množstvom najrozličnejších skriniek.

Jedny dvere viedli do spálne a za ňou sa nachádzala kúpeľňa so sprchovacím kútom.

Stále to bola rovnaká strohá prázdna škatuľa ako v deň, keď prebral kľúče.

Zamieril rovno do spálne a cestou si povolil kravatu. Lilith mu po niekoľkých dňoch dovolila odniesť si kufor s oblečením. Prikázala mu zbaliť si všetky veci na seba, ale ničoho iného sa nedotýkať.

Uškrnul sa. Nevšimla si, že zhrabol z nočného stolíka fotografiu svojich dvoch chlapcov. Saul bol chirurg, Luke študoval medicínu. Aj malé víťazstvo bolo výhrou.

Ako vždy siahol na dno kufra po fotografiu.

Keby si ju dal k posteli, priznal by trvalosť svojej súčasnej situácie a na také niečo nebol pripravený.

Tučnými prstami nahmatal hodvábnu podšívku kufra. Zamračil sa a nervózne presunul náhradné topánky a dvojce ponožiek.

Cítil však iba hodváb a bezpečnostný popruh.

Poobzeral sa po miestnosti, hoci vedel, že fotku zo skrýše v kufri nevybral.

„Kde to, dofrasa...”

Zvyšok vety pohltila ostrá bolesť.

Spadol dopredu a v ušiach mu zarinčal zvuk rozbíjajúceho sa skla.

Pred očami mu poletovali iskričky a zdvihol sa mu žalúdok. Hrozilo, že ho opustí vedomie. Prehltol sliny nahromadené v ústach, aby zahnal nutkanie vracať.

Prudko zažmurkal v nádeji, že odvráti tmú, ktorá ho zvierala.

„Zdravím, doktor Cordell,“ vyslovil príjemný, pokojný hlas za jeho chrbtom.

Lekár potlačil nevoľnosť a otočil sa k útočníkovi.

Hlas nepoznal, ale tvár mu bola povedomá. Už ju niekde videl, no nevedel si vybaviť kde.

„Čo to má...”

„Držte hubu, doktor,“ umlčal ho útočník. „Máte veľmi pekných synov.“ Cordell žmurkal, aby mu svet prestal blikať pred nosom.

Až vtedy mu došlo, že dostal ranu práve tou fotkou. Portrétom svojich úžasných synov.

Odrazu mal snímku rovno pred očami.

„Nadišiel váš čas, doktor Cordell. Musíte si vybrať.“

3. kapitola

Cestou k dverám stanice Kim statočne bojovala s nepríjemným pocitom. Nebola tu už viac než mesiac. Spočiatku práceneschopnosť odmietala a bránila sa, že môže fungovať skoro normálne, no Woodyho analýza rizík tvrdila opak. Jack z recepcie na ňu s úsmevom kývol hlavou, keď prechádzala okolo.

„Vitajte späť, pani inšpektorka,“ pozdravil ju.

Namiesto odpovede pohodila hlavou. Bez slova.

Kráčala známymi chodbami, ktoré sa hemžili ľuďmi, lebo sa práve striedala večerná zmena. Vzduch bol teda nabitý veselosťou aj nešťastím.

Za bežných okolností brala k šéfovej kancelárii na treťom poschodí bez rozmýšľania schody po dvoch. Dnes šla výťahom. Minula dve iné kancelárie vedúcich pracovníkov a zaklopala na Woodyho dvere.

Znovu sa jej zmocnila nervozita. Činnosť, ktorú počas predošlých rokov vykonávala bez uvažovania či váhania, už nebola taká dôverne známa.

Jeho hlboký, neochvejný hlas ju pozval dnu, práve keď preniesla váhu na pravú nohu.

Otvorila dvere a zrazu si uvedomila, že tento muž je konštantou v jej živote.

Nikdy nezapochybovala, že bude sedieť za svojím stolom a jeho hladká hnedá koža a oholená hlava zdôraznia

bielu farbu kvalitnej košele. Snubný prsteň mal stále na prste, hoci manželka mu umrela pred tromi rokmi.

Dal si dole okuliare a položil ich pred zarámovanú fotografiu vnučky Lissy.

„Takže ste späť, Stonová?“

Presne tieto slová čakala, ale tón bol iný. Mal v sebe ostrý, zhovievavý nádych. Woody precedil privítanie cez zaťaté zuby, akoby tá chvíľa nastala predčasne.

„Zdravá ako rybička, pane,“ odvetila Kim a podišla bližšie.

Chladne si ju poobzeral. Veď aj mal dôvod. Visela medzi nimi nedoriešená vec, o ktorej sa nestihli porozprávať.

Nádychla sa. „Pane, niečo som vám chcela...“

„Terapia, Stonová,“ skočil jej do reči. Za urgentné považoval zjavne niečo iné.

„Nijakú nepotrebujem,“ odsekla automaticky.

„Kto to tvrdí?“

„Ja, pane. Som v poriadku a môžem nastúpiť do práce.“

„Neprijal som vaše zhodnotenie fyzického zdravotného stavu, prečo by som teda mal dať na vás, pokiaľ ide o psychickú pripravenosť?“

„Pretože sa vo svojej hlave vyznám lepšie než ktokoľvek iný,“ vyhlásila priamo.

„Stonová, chutí mi dobrý steak, ale to zo mňa ešte nerobí mäsiara. Máte termín u policajného psychológa, aby...“

„Nie.“

Sprísnel mu výraz. „O tom nebudeme diskutovať.“

Vytiahla z vrečka služobný preukaz a položila ho na stôl.

„Máte pravdu, pane, nebudeme.“

Policajného psychológa si už nikdy nemienila pustiť k telu. Pred desiatimi rokmi bola ešte ako strážnička pri

vyšetrovaní prípadu týrania dieťaťa, a keď sprevádzala sociálnych pracovníkov, aby ho rodine odobrali, našli chlapčeka mŕtveho.

Rutinný pohovor s policajným psychológom, ktorý absolvovala po tomto prípade, nabral obrie rozmery, keď sa pokúsil Kimin hnev spojiť s úmrtím jej dvojčata v šiestich rokoch. Už to bolo zlé, že si informáciu vytiahol z jej osobnej zložky. Ibaže v žilách jej vrela krv z jeho naliehania, aby znovu precítila, že jej bráček umrel od hladu v náručí, keď boli obaja pripútaní k radiátoru. Áno, ale jedine v snoch znovu pravidelne prežívala Mikeyho smrť a to, že ho nedokázala zachrániť.

Napriek jej protestom, že ju hnevá len to, že o smrti dieťaťa rozhodli mizerné dve hodiny čakania na povolenie, psychológ napísal do správy: *Nerieši kľúčové problémy, čo môže spôsobiť komplikácie v budúcnosti.*

Jej seržant bol, našťastie, prepracovaný a mal málo ľudí. Správu založil do spisu s komentárom, že kým sa to stane, už to asi nebude jeho problém. Keby to však vtedy bol vzal vážnejšie, zrejme by prišla o prácu.

Woody naklonil hlavu a čakal na vysvetlenie.

„Nikomu sa zverovať nebudem a vy to viete. Nebudem v sebe nič skúmať a verte mi, pane, radšej to odo mňa nechcíte.“

Z jeho výrazu vyčítala, že nemieni ustúpiť. „Je to požiadavka zo strany...“

„Pane,“ skočila mu do reči. „V podstate potrebujete mať istotu, že si viem robiť svoju prácu.“

„Je za tým oveľa viac,“ nedal sa. „Jeden člen vášho tímu prišiel o...“

„To mi nemusíte pripomínať,“ vyštekla, skôr než sa stihla ovládnuť. Vzápätí pokračovala miernejšie. „V zása-